

ikke belæg for at adskille den mere brandsikre »Fyringspetroleum« fra den mindre brandsikre, som de store olieselskaber og visse politikere ud fra helt bagvendte forestillinger vil favorisere.

Hvad der er petroleum i relation til dunkafgiftslovgivningen, har udkrystalliseret sig i praksis siden 1986, og i hele denne periode er det Haahrprodukt, som man nu påtænker at særforfølge, blevet accepteret som petroleum. Som det blandt andet fremgår af side 30 i udvalgets bilag 222, er der intet belæg for nu at fravige det fastlagte kriterium, som også må anses for godkendt ved Momsnævnets kendelse af 18. april 1990. Det er ikke så mærkeligt, for Haahr-petroleum har nemlig alle de egenskaber som anden petroleum, og derudover er den mere miljøvenlig og lettere håndterbar, fordi den frembyder mindre brandfare.

Problemet i moms-nævns-sagen var, om skatteministeren havde ret, når han den 7. marts 1990 (Folketingstidende spalte 7210) udtalte, at det er »i god overensstemmelse« med 1988-loven og forliget bag denne at fratage Haahrpetroleum dens almindelige afgiftsfrihed. Momsnævnets afgørelse af 18. april 1990 var en klar og fuldstændig forkastelse af dette minister-synspunkt.

C) Betragtningen om, at »besparelsen på op mod 1.500 kr. for 1.000 liter fyringspetroleum er lokkende«, var kendt af alle, da Folketinget vedtog decemberloven 1988, og her er intet som helst sket, som på mindste måde kan begrunde, at Folketingets forudsætninger for vedtagelsen skulle være ændrede. Haahr har siden 1986 produceret og markedsført petroleum med flammepunkt over 55 grader C.

ad 2:

Under dette punkt bekræfter skatteministeren blot, at petroleum fra Haahrs anlæg i Aabenraa er at foretrække ud fra brandsikkerhedsmæssige synspunkter og derfor måske burde begunstiges af lovgivningen og ikke, som nogle nu er på vej til, særskilt skal udsættes for forringede markedsmuligheder i forhold til den af Folketinget for 17 måneder siden enstemmigt vedtagne gældende lov, som branchen med særdeles god føje har kunnet indrette sig efter uden at blive underløbet af en hetslovgivning, der hastejaskes igennem som et hovsaind-

greb, mens Folketinget er i gang med en slutspurt, hvor kræfterne må samles om snesevis af andre emneområder.

ad 3:

Under alle omstændigheder er Haahrproduktet miljømæssigt langt at foretrække frem for al anden petroleum på det danske marked som følge af det langt mindre svovlindhold.

Hvis der er miljøgener ved spild ved påfyldning og tømning samt udslip af dampe, er dette nok mere eklatant for de 10.000 forbrugere, som reelt skal fortsætte som skattefri ifølge de skitserede socialministerielle planer, end tilfældet er for Haahrkundekredsen.

For så vidt angår Haahrsalget oplyses, at langt de fleste forbrugere køber små mængder, som kan transporteres i bagagerummet på en bil. Alene dette gør, at brugerne er overordentlig påpasselige med spild, som vil kunne lugtes i bilen lang tid efter.

Påstand om griseri af miljøet ved spild er således uden hold i virkeligheden og alene affødt af de multinationale olieselskabers ønske om også at påvirke politikerne ad denne vej. Endvidere påstår den samme kilde, at udslip af dampe giver miljøgener. Disse er klart mindre end ved aflæsning med tankbil, idet dunkens indhold hældes forsigtigt ud, mens tankbilen pumper olien i en tank under tryk med stor hastighed. Uddunstningen er klart mindre ved overhældning fra dunk til tank end fra bil til tank.

ad 4:

Hvis et hidtil afgiftsfrit produkt (her opvarmningspetroleum) bliver gjort afgiftspligtigt, skal der i henhold til direktiv nr. 189 fra 1983 med senere ændringer gives varsel til EF, og sådanne ændringer kan ikke vedtages i det første halve år efter meddelelsen til EF-Kommissionen. Dette er jo en helt anden situation end den af Skatteministeriet behandlede, hvorfor der ikke aktuelt er relevans i at forlænge debatten om det af ministeriet omtalte. Jf. også nedenfor ad 16.

ad 5:

Her bekræfter ministeriet, at det omtalte problem ud fra fiskale betragtninger er bagatelagtigt.